

Prædiken til 1. søndag efter påske

Joh. 21, 15-19

Man kan til tider godt komme til at fundere over et ord, således at det får en dybere og mere reel betydning. Således er det med ordet tilgivelse. Hvad betyder i grunden ordet tilgivelse? Hvordan udfolder man tilgivelse?

Nogen gange kan man høre nogle sige, at ”det kan jeg virkelig ikke tilgive ham eller hende”. ”Det er utilgiveligt”, siger vi. Og et slag eller et angreb kan da virkelig også føles utilgiveligt. Ens grænser er i den grad overtrådt, og der må noget andet til. Og bare at sige at det er ok, og det gør ikke noget, ville være at opleve vold på en selv en gang til. Man kan simpelthen ikke tilgive den overtrædelse, for det ville være at regne en selv for ingenting. At regne en selv for noget småt noget, man bare kan træde på.

Men omvendt, så er det således, at det jo netop er det utilgivelige, der skal tilgives. At tilgive det tilgivelige er jo ingen sag. ”Nå, du tilgav ham det tilgivelige”. Enhver kan høre, at det lyder fjollet. At tilgive er jo netop at tilgive det utilgivelige, og hvorledes finder det så sted?

For en overtrædelse kan jo netop være så voldsom og ja, grænseoverskridende, at man føler, at den anden slet ikke regner en for

noget. Hvis man blot tilgiver og siger, at det er i orden, så regner man jo sig selv for det intet, som man bare kan træde på. Hvad gør man så?

Jesus stod i den situation overfor Peter. Peter, som ikke kan kaldes en mand af stor konsekvens, havde fornægtet Jesus. Han var løbet væk fra Jesus i al hast. På trods af at Peter altså havde svoret, at han ville være Jesus tro, så var han det ikke. Og ikke blot var han det ikke en gang (Og ikke blot havde Peter svigtet Jesus én gang). Hele tre gange fornægtede han ham den skrækkelige nat, hvor Jesus var ført ind i Pilatus' borg. Hvordan kan man tilgive et svigt? Hvordan kan man tilgive den utro Peter?

Jesus kunne have tværet ham helt ud. Han kunne have smidt ham uden for og afsløret ham som den han var. Men det sker ikke.

Peters tre fornægtelser i påsken, kommer gennem Jesus spørgsmål til at modsvares af tre bekendelser. Jesus åbner en mulighed for, at Peter selv kan rejse sig ved det træ, han er faldet ved. Og det er jo netop tilgivelsens begyndelse: at give den anden mulighed for at komme en i møde. Tilgivelse involverer to parter, ellers er der jo blot tale om benådning.

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 207. 115. årgang
April 2014
ISSN 0901-2214

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Men det forunderlige i Peter og Jesu samtale er netop, at Peters fald og tilgivelse slet ikke nævnes. De siger det ikke. Men det er heller ikke nødvendigt. De ved det godt. Og den højlydte syndsbekendelse er ikke bare lig med virkelig selverkendelse. Og den højlydte erklæring om tilgivelse er ikke lig med virkelig tilgivelse. Men det er ordene: vogt mine får!

Med de ord var det alvor med tilgivelsen. Med de ord var der også oprejsning i tilgivelsen. Med de ord blev Peter ikke bare tværet ud samtidig med, at hans synder blev udslettet. For tilgivelse er ikke bare, at noget sket er glemt, men tilgivelse er også at få noget nyt at gøre.

Prøv at forestille jer en mand, der skal udføre et stykke arbejde. Men han gør det ikke. Han forsømmer det. Den anden sætter ham fra arbejdet, og så vil han da hellere gøre det selv. Den forsømmelige får samme gode behandling, som altid, men han får ingenting at lave, han får bare lov til at gå omkring. Vil det være tilgivelse? I så fald er der vel kun tale om en halv tilgivelse. Hvis han derimod blev sat i arbejde igen, ville det være en hel tilgivelse. Vi prøver igen.

Og således er det vor Herre tilgiver. Han slipper os ikke bare. Han lukker ikke bare øjnene for skylden. Han siger ikke bare: ”du slipper for videre tiltale, og så kan du i øvrigt gøre, hvad du vil”. Nej, han siger: ”Vogt mine får!”. Han giver os nyt at lave. Han sætter os ikke bare fra bestillingen og tilgiver os halvt.

Jesu tilgivelse rummer ordet om, at der er brug for dig. Han tilgiver ikke halvt, men helt. Han glemmer ikke blot det gamle, men

han giver nyt at gøre.

Og således hænger kors og opstandelse også sammen: Korset er, at Gud tager vores skyld på sig og sletter det gamle ud. Opstandelsen er, at Gud tager til orde igen og skaber nyt. At Han gør alting nyt.

Tilgivelsen er ikke blot forglemmelse af skylden. Det er også, at man indsættes i et nyt forhold. Den skyldige skal oprejses igen. Vi, de skyldige, skal have nyt liv af ham, der gør alting nyt

Amen.

Thomas Reinholdt Rasmussen

Sct. Catharinæ, Hjørring

Salmer:

408, 356, 212, 321, 438, 233, 234